

OĞLUM
NERDESİN?

AYTÜL AKAL

©tudem

OĞLUM NERDESİN?

AYTÜL AKAL

OĞLUM, NERDESİN?

© 1999, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal

RESİMLEYEN: Gizem Malkoç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 1999

Sekizinci Baskı: Şubat 2019 (2000 adet)

(İlk yedi baskı toplam 15.000 adet)

(İlk yedi baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-9944-69-975-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

OĞLUM NERDESİN?

AYTÜL AKAL

İÇİNDEKİLER

OĞLUM NERDESİN?	5
ANNE, EVDE PARTİ VERİYORUM!	13
ANNE, BEN ÇOCUK DEĞİLİM!	21
ALO ANNE, ORADA MISIN?	28
ANNE, BEN ÖZEL OLMAK İSTİYORUM!	35
ANNE, BEN BASKETBOLA GİDİYORUM!	44
ANNE, ODAMI KİM DAĞITTI?	52
ANNE, EVE KÖPEK ALALIM!	59
ANNE, ANNEANNEM ARIYOR!	66
ANNE, BÜYÜDÜĞÜMÜN FARKINDA MISIN?.....	73

OĞLUM NERDESİN?

Yine geç kaldı. Maça mı gitti acaba? Yok canım, lig maçları çoktan bitti, yeni sezon başlayana kadar takımlar bir süre dinlenirler. Şu işe bak, neler de öğrenmişim! Bu çocuk sayesinde spor gazetelerinde köşe yazarı olabilirim vallahi!

Nerde kalmış olabilir? Arkadaşlarının evlerine tek tek telefon edip sorsam? Yok yok, olmaz! Bir kez iş çıkışı eve uğramadan doğrudan dışıya gitmişim de, anneannesinden, sınıf öğretmenine, hatta Amerika'da oturan teyzesine kadar herkesi arayıp beni sormuştu. Ne kadar kızmıştım! Şimdi aynı şeyi ben yaparsam hoş olmaz. Peki ama, nerede olduğunu nasıl bulacağım?

Hah, asansörün sesi... Geldi galiba.

“Nerde kaldın yavrum?”

“Geç kalmadım ki anne!”

“Geç kalmadın ha! Saate bakar mısınız?”

“Bakamam. Saatimi evde unutmuşum.”

“Bu kaçınıcı oğlum? Bence sen, bu saati unutma numarasından vazgeç artık.”

“Numara değil anne. Bozulmasın diye düşünürken çıkartmıştım.”

“Anlaşıldı, doğum gününde sana su geçirmez bir saat almak şart oldu. Böylece eve gece yarısı dönme alışkanlığından kurtulursun!”

“Kapıda böyle saatlerce konuşacak olursak, gerçekten de gece yarısı olacak anne. İzin saatimden bile erken geldim, farkında değilsin...”

“Aaa, haklısın! Gerçekten de çok geç değilmiş! Ama havanın karardığını görünce... Elimde değil, meraklanıyorum işte.”

“Ben artık çocuk değilim anne. Kendi kendimi idare edebilirim, merak etme.”

“Canım benim, büyümüş! Gel bakayım yanına, sana şöyle güzelce sarılayım.”

“Saçmalama anne. Bu saatte bana sarılma numarasıyla ağzımı mı koklayacaksın? İstersen trafik polisleri gibi balon ver de şişireyim.”

“Ne bileyim çocuğum. Her türlü hâl var. Ya içtiysen?”

“Anne, içip içmediğimi ben bilmez miyim? Hem ben içki içecek yaşta değilim.”

“Bunun farkında olduğuna sevindim.”

“Hangi arkadaşlarımla birlikte olduğumu sor-mayacak mısın?”

“Aaa evet, soracaktım da, uygun bir an kolluyordum. Peki ama, ne soracağımı nerden anladın?”

“Sen televizyonda talk show falan yapamazdın anne. Hiç yaratıcı değilsin. Hep aynı klasik sorularını soruyorsun...”

“Peki, işte şimdi sana yaratıcı bir soru: Bu akşam neredeydin?”

“Anne anket sorularını biraz sonraya bıraksan da, ben de içeri girip elimi yüzümü yıkasam...”

“Konuşmaktan kaçmak mı oluyor bu?”

“Anne, küçücük bir evde nereye kaçabilirim? Yalnızca sınav tarihini erteletmeye çalışıyorum, o kadar.”

“Ne yani? Sorularım seni zorluyor mu? O zaman sen sor, bugün neredeydin, neler yaptın diye, ben yanıtlayayım. Gör bak, yanıt vermek ne kolaymış.”

“İşte sana soru: Önümüzdeki hafta, doğum gününde kaç yaşına giriyorsun anneciğim?”

“Kapı ağzında ne oyalanıp duruyorsun yavru-
cuğum? İçeriye gir, üzerini değişip gel de, öyle ko-
nuşalım.”

*Off! İyi ki çocuklar, annelerinin öğretmeni değil.
Öyle kazık sorular soruyorlar ki geçer not almak
mümkün değil! Daha bacak kadarken binlerce soru
üretirler: Yok kuşlar neden uçarmış, yok gökyüzü
neden maviymiş, yok gece yıldızlar neden parlar-
mış... Hadi bakalım işin yoksa kitap karıştır.*

*Büyürler, soruları daha da zorlaşır. Yok efendim
dünyada bu kadar aç varken neden lokantalarda ar-
tan yemekler atılmış? Ülkemizde yatırımlar neden
insana değil de eve, arsaya yapılırmış? Toplumumuz
neden doğru dürüst kitap okumazmış? Haydi baka-
lım yanıtla! Bu konular ansiklopedilerde de yazmı-
yor ki!*

*Kırk yılda bir ben bir soru sorarım, cevaplaya-
mazlar. Oysa “Nerdeydin?”, onların sorduklarına
kıyasla iki haneli toplama işleminden kolay soru.*

*Hah, işte geliyor. Bakalım bu akşam nerede oldu-
ğunu ağzından alabilecek miyim?*

*“Kardeşim hâlâ yatmamış, yatağında kitap oku-
yor. Yarın okulu yok mu onun?”*

“Var ama, sen gelmeden uyumak istemedi.”

*“Numaracı! Yatıp uyumamak için beni bahane
ediyor.”*

“Öyle deme. Seni sevdiği için merak ediyor, sen gelmeden uyuyamıyor.”

“Babam beni sevmiyor mu? Baksana, yatağına bile gitmeden televizyon karşısında horul horul uyumuş.”

“Olur mu çocuğum, seni hepimiz çok seviyoruz. Ama gittiğin yerden bizi sık sık arasan, bu kadar merak etmeyiz.”

“Anne, filmin her on dakikasında bir, dışarı çıkıp evine telefon eden bir civcivle kim arkadaşlık etmek ister?”

“Demek sinemaya gitmiştiniz. Bunu benden gizleyecek miydin yoksa?”

“Hayır anne, bir şey gizlemiyorum. Yalnızca, her an nerede olduğumu sorman beni rahatsız ediyor. Sanki beni adım adım izliyormuşsun gibi geliyor. Yoksa nereye gideceğim ki? Ya sinemaya, ya bir arkadaşın evine. Arada sırada da hamburgerciye.”

“Yavrum, kötü bir arkadaşla uyarısın, olmadık yerlere gidersin... İzlemek değil ki bu, yalnızca yanlış şeyler yapmanı istemiyorum o kadar.”

“Anne sen farkında değilsin ama, kötülük her yerde var. Önemli olan benim iyiyle kötüyü ayırabilmem. Yoksa sen yaşam boyu beni izleyerek kötülükten koruyamazsın.”

“Peki sence, arkadaşlarınla nereye gideceğini

ailene haber vermemek iyiyle kötüyü ayırabilmek mi oluyor?”

“Ben eve haber verdim anne.”

“Haberi yanlışlıkla postaya vermiş olmayasın? Mektubunu haftaya alırsız artık.”

“Ben telefon ettim!”

“Benim haberim yok!”

“Sevgili kardeşime sor. Ona söyledim, ‘arkadaşlarla sinemaya gidiyoruz, bizimkilere haber ver’ dedim.”

“Bana bir şey söylemedi! Yine unuttu demek! Böyle şeylerin önemini hâlâ kavrayamadı. Geçen akşam üzerimde bornozla kapıda karşıladığım arkadaşlar da meğer önceden telefon edip geleceklerini haber vermişler kardeşine. Ben nereden bileyim? Islak kek gibi kaldım ortada. Rezil oldum, rezil...”

“O akşam kekten çok vişneli pastaya benziyordun anneciğim. Misafirleri görünce şaşkınlıktan vişne gibi morardın!”

“Olmaz ki! Böyle şeyler unutulmamalı. İnsan verilen notlara saygılı olmalı. Ceza olarak üç gün kardeşine çikolatayı yasaklayacağım.”

“Çikolata yerine patlıcan musakkayı yasakla anne. Yazık kardeşime.”

“Gel, kardeşin uyumadan, gidip konuşalım. Kendisine verilen notları iletmenin önemini anlamalı.”

Okuma yazma bilmiyor da değil ki! Alt tarafı iki kelime not alacak. Bu çocuklar neden kendilerine söylenen şeyleri unuturlar bilmem. Boynuna küçük bir not defteri mi assam ne? Bir süre çikolata, şeker yemesin de akli başına gelsin.

Oh, şuna bak! Ben saatlerdir pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, ağabeyinin başına gelebilecekler konusunda 35 ciltlik bir roman yazarken, o yatağına uzanmış rahat rahat kitabını okuyor.

“Sen uyumadın mı hâlâ?”

“Çoktan uyudum anne! Burada kitap okuyan benim dublörüm.”

“Dalga geçmeyi bırak. Ağabeyin eve telefon etmiş ve bu akşam arkadaşlarıyla sinemaya gideceğini sana söylemiş. Haber vermeyi neden unuttun?”

“Unutmadım ki! Babama söyledim.”

“Ne? Baban biliyor muydu? Onun için televizyonunun karşısında rahatça horul horul uyuyor!”

“Anne?”

“Efendim?”

“Kardeşim için hazırladığın cezayı şimdi babama mı keseceksin? Ceza makbuzun elinde kalmasın!..”

“Kalsın canım, ne yapalım, alıştım. Zaten elimde kalan ceza makbuzlarıyla koleksiyon yapıyorum!”

OĞLUM NERDESİN?

Biri buluş çağında, diğeri henüz kendi dünyasında iki çocuk...

Ve kendi çocukluğunun koşulları ile bugünün koşulları
arasında bocalayan bir anne...

Bu eğlendirici öyküleri okurken, öykü kahramanlarından birinin siz
olduğu hissine kapılıp, yazarın bir kapı aralığından yaşamınıza
göz attığından kuşku duymaya hazırlıklı olun.

Aytül Akal'dan Okumayı Seviyorum Dizisi:

www.tudem.com

f t i y t uudemyayingrubu

ISBN 978-9944-69-975-4

9 789944 699754